

“ถ้าเธอจะไป อย่าได้หันกลับมาเพราะไม่มีหนทางกลับไปในที่ที่เธอจากมา...”

(เพลงจากภาพยนตร์เรื่อง “You Are Not Alone”)

COMING – OUT (การเปิดเผยตัวตนว่าเป็นเกย์)

แม้การมีความรักในบุคคลเพศเดียวกันไม่ได้เป็นความป่วยไข้ หากเป็นความหลากหลายในความชอบทางเพศของมนุษย์ แต่การเปิดเผยตัวตนของตนเองต่อคนรอบข้าง หรือสาธารณชน ก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละคน **สังคมของเกย์**แต่ละคนเป็นเงื่อนไขของการตัดสินใจ มีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่สามารถให้คำตอบกับตัวเองได้ว่า ตนควรเปิดเผยหรือไม่

สังคมในบ้าน - พ่อและแม่อาจจะรับรู้จากพฤติกรรมประจำวันของเรา รวมถึงความสัมพันธ์ของเรากับคนรอบข้าง เกย์บางคนสวมแวตตั้งแต่ยังเป็นเด็ก แต่นั่นไม่สามารถทำให้พ่อแม่ปักใจเชื่อได้ว่าลูกเป็นเกย์หรือไม่ ต้องรอจนกระทั่งลูกโตเป็นหนุ่ม ถึงจะเห็นกับตาหรือฟังกับหูได้ว่า ลูกคบกับใคร หญิงหรือชาย ลักษณะความสัมพันธ์เป็นอย่างไร **บ่อยครั้ง**เรามักพบว่า พ่อแม่ต้องการกีดกันผู้หญิงออกจากลูกชายของตนเนื่องจากเห็นว่ายังไม่ถึงเวลาสมควรที่จะมีแฟน แต่กลับกลายเป็นว่า ลูกชายมีแต่เพื่อนชาย ทั้งที่อนุญาตให้มานอนค้างที่บ้าน หรือปล่อยให้ลูกไปค้างแรมกับเพื่อน **เราจะบอกพ่อแม่ได้ไหม และเมื่อไหร่** - คำถามนี้จะมีคำตอบเกิดขึ้นเองเมื่อถึงเวลา ถ้าหากเราอยู่ในบ้านอย่างอบอุ่น พ่อแม่ไม่ได้มีทัศนคติในทางลบกับเกย์ การเปิดเผยตัวต่อพ่อแม่คงไม่ใช่เรื่องจำเป็น อีกทั้งการแสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง หรือหลุดจากภาพ “ลูกที่น่ารัก” ก็คงไม่สมควรนัก

พ่อแม่สามารถเรียนรู้จักลูกชายที่เป็นเกย์ของตนได้จากความใกล้ชิด ความสนิทสนม ความเป็นเกย์สามารถสังเกตได้จากอากัปกริยา ภาษา เครื่องแต่งกาย และมุมมองความคิด ข้อควรปฏิบัติอย่างแรกและอย่างเดียวของพ่อแม่เมื่อรู้ว่าลูกของตนเป็นเกย์ก็คือ ยอมรับ หลังจากนั้นให้ลืมคำถามประเภท “เป็นความผิดของใคร” ไปได้เลย

สังคมในที่ทำงาน - คำตอบลอยอยู่ในบรรยากาศรอบข้างของเจ้าตัวเช่นกัน หากความหาไม่พบ ให้ลองถามตัวเองซ้ำครั้งว่า ความเป็นเกย์ของเรามีผลกระทบต่อหน้าที่การงานอย่างไรบ้าง เพื่อนร่วมงานมีทัศนคติหรือความรู้สึกอย่างไรต่อเกย์ **ลองนึกภาพตัวเอง**เป็นสมาชิกคนหนึ่งในรัฐสภา ตราบถึงทุกวันนี้เรายังไม่เคยรู้ว่า มีเกย์ในรัฐสภาหรือไม่ หากเราเป็นหนึ่งในนั้น เราเองจะรู้สึกอย่างไร - แน่อน ในความเป็นจริง ที่ทำงานเราไม่ใช่รัฐสภา แต่ถ้ามันคล้ายกันละก็ ให้ปิดปากนิ่งและทำงานไปเงียบๆ จะดีกว่า แล้วค่อยตัดสินใจอีกครั้งว่า จะทนอยู่ในความกดดันต่อไป หรือจะแสวงหาที่ทำงานใหม่ แต่หากบรรยากาศในที่ทำงานปลอดภัยโปร่งและอบอุ่น ก็ควรปฏิบัติเหมือนกับสังคมที่บ้าน คือจี้จ๊ะให้พองาม เพราะหากเกินเลย พ่อแม่คงไม่ถือสาต่อว่า แต่คนที่ทำงานไม่แน่ อีกอย่างหนึ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญคือ **วัยวุฒิ** - ตอนวัยกระเตาะเรายังอ้าอึ้ง แม้จะแอบมองผู้ชายรุ่นพี่ หรือแอบทำปากเรือแดงในห้องเรียน แต่กาลเวลาสามารถทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้ หากใครไม่ได้ใฝ่ฝันอยากเป็นผู้หญิงมาตั้งแต่เด็กๆ **เกย์ไม่ใช่ผู้หญิง** แม้แต่เพื่อนผู้ชายโคตรแมนที่นั่นเก่าอึดติดกับเรา เขาก็ไม่ได้ต่างจากเรา ยกเว้นความชื่นชอบในเพศสพเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องใสจริตหญิง เพราะนอกจากไม่ได้ทำให้ตนเองดูดีแล้วยังได้ชื่อว่าเป็น “กะเทยหัวโปก” อีกต่างหาก

ที่มา : Volume Magazine